

N:o 109.

Af herr **E. J. Ekman**, om tillägg till 18 kap. 11 § strafflagen.

Utan tvifvel har det varit lagstiftarens mening att genom 18 kap. i strafflagen värna om sedlighet och sätta en damm mot ett otuktigt lefverne, så vidt detta är möjligt på lagstiftningens väg. Särskildt synes han genom § 11 af nämnda kapitel velat gifva en kraftig dödsstöt åt det förr gängse bordelllifvet med de hemska orgier, som der plägade förekomma. Om det nu befinnes, att lagstiftarens goda och berömvärda uppsåt i detta fall genom nuvarande lag icke i allo lyckats, emedan i nämnda lag finnes en lucka, som de brottslige begagna sig af för att kringgå lagen, så torde häri ligga tillräckligt skäl för ett tillägg till nämnda lag.

Förhållandet är nemligen det, att i våra större städer, synnerligen i Stockholm, bordellväsendet florerar ganska betydligt, ehuru under en sådan form, att det icke kan träffas af lagens arm. Man »håller» numera »icke sådant hus, der otukt drifves», utan samvetlösa värdar och värdinnor uthyra åt lättsinniga qvinnor mot en oskäligt hög afgift för hvarje dag rum, der ett otuktigt lif föres. Dessa värdar och värdinnor taga egentligen qvinnornas förvärf på detta usla lif under form af hög hyra, hvarigenom de äro oåtkomliga för lagen. Åtminstone har åklagaremagten i Stockholm icke kunnat vid Stockholms rådhusrätt få ett dylikt förhållande bestraffadt enligt nu gällande lag.

Visserligen är det af nöden, att ett sådant tillägg göres till nuvarande lag, att den måtte kunna tillämpas på den brottslige, äfven sedan brottets utöfvande bedrifves under den form, som jag här ofvan anfört. Ty det är sämre att hafva en kraftlös lag, än ingen lag.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra får jag föreslå, att följande tillägg måtte göras till strafflagens 18 kap. 11 §:

Upplåter någon bostad åt qvinna, som veterligen bedrifver otukt såsom yrke, straffes första gången med

böter från och med femtio till och med tvåhundra kronor. Sker det ytterligare, straffes med fängelse i högst sex månader eller straffarbete i högst två år.

För den händelse lagutskottet finner den föreslagna formuleringen icke kunna oförändrad bifallas, anhåller jag vördsamt, att lagutskottet ville föreslå den förändring i ordalagen, som bättre öfverensstämmer med motionens syfte.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1891.

E. J. Ekman.

N:o 110.

Af herr **E. J. Ekman**, om ändring i tulltaxans bestämmelser rörande artiklarne instrument och trävaror.

I nu gällande tulltaxa förekomma under rubriken »musikaliska instrumenter» några oegentligheter, som kräfva rättelse. Så t. ex. äro »klavér» och »fysharmonika» upptagna, hvilka dock numera aldrig förekomma i handeln och därför torde böra helt och hållet utgå.

»Positiv», som förekommer förtulladt per stycke, torde lämpligare böra hänföras till orgelverk och harmonium och beläggas med tull efter värde.

»Speldosor» och »ackordion» förtullas för närvarande efter vikt, hvilket är en orimlighet, då dessa instrument hufvudsakligen äro gjorda af stål och jern. Det finnes speldosor, som väga ända till 9 à 10 kilo, hvilka således draga en tull af 27 à 30 kronor, ehuru de icke kosta mer än 75 à 100 kronor. Tullen skulle således uppgå till $\frac{1}{3}$ af varans värde. De böra rimligtvis hänföras till de instrument, som förtullas efter värde.